

Antonín Chládek se narodil 30.června roku 1949 v Ústí nad Labem.

Jeho otec byl drogist, později vedoucí prodejny, maminka byla nejdříve v domácnosti později prodavačka v drogerii. Měl dvě starší sestry a staršího bratra. Bydleli od jeho narození v Revoluční ulici č.1 v Ústí nad Labem v bytě nad prodejnou drogerie jako jediní nájemníci. Za domem byl velký dvůr a na dvoře sklady k prodejně. Toto bylo v jeho dětství jeho království her.

Dům stojí ještě dnes v samém středu města. Do základní školy tamtéž to měl asi pět minut. Základní školu dochodil v roce 1963.

Na podzim toho roku začal studovat Střední průmyslovou školu chemickou, obor chemie tuků. K chemii měl velmi vřelý vztah, tak trochu to vlastně souviselo s povoláním jeho otce.

Jeho otec byl chovatel psů, od malička byl obklopen psí smečkou. Byli to a jsou jeho kamarádi.

Ústí samotné je velmi ošklivé město, dodnes vlastně nepřekonal do jisté míry válečné bombardování, ale má překrásné kopcovité okolí. Tam se rád toulal se psím kamarádem. Ještě v padesátých letech se po lesích povalovaly zkorodované německé helmy a jiné válečné pozůstatky zbraní atp.. Sestra Jaroslava v mládí tancovala v divadle, brávala ho někdy na zkoušky. Divadlo byla jeho druhá oblíbená zábava. Chodil do ústeckého divadla na všechny druhy představení. Začátkem 60.let se do města přestěhovalo z Kadaně Kladivadlo(tehdy se říkalo divadlo malých forem).Brzy našel mezi herci tohoto divadla fantastické kamarády.

Doba byla vzrušená, uvolněná, vycházely knihy od Hrabala, Škvoreckého atd. fantastické filmy a taky to divadlo. Všechno bylo vzrušené. Zajímal se o politiku jako nikdy předtím. Bylo to složité skloubit studium a všechny tyto zájmy. Nakonec školu dostudoval. Po škole nastoupil do n.p.Chemopharma Ústí nad Labem jako provozní chemik ve výrobě sulfonamidů.

Přišel rok 1968. Do srpna rok plný roztodivných nadějí a v srpnu národní tragédie. Po dlouhých diskuzích s přáteli se rozhodl „podívat se do světa“. Na konec však odjel sám. Celkem vzato to také byla touha po dobrodružství. Neměl žádné závazky.

Dne 17.října 1968 odjel do Vídně. Pevnou představu o tom kam pojede dál neměl. Za pobytu v utečeneckém táboře se seznámil se stejně starými kluky se stejnými představami.

Nakonec si vybrali možnost odcestovat do Chile. 13.prosince 68 dorazili do Santiaga de Chile. Měli statut hostů tehdejšího prezidenta Eduarda Freie.

Půl roku studoval španělštinu a zároveň se sháněla práce. Bydlel v internátu Výzkumného ústavu min.školství.

V polovině roku 1969 dostal místo ve státním Bakteriologickém ústavu v Santiagu jako laborant. Našel si podnájem a chodil do práce. Seznámil se s akademickou sochařkou Yvonne Lobos Sanchéz a v prosinci roku 69 se vzali. V září se narodil první syn Jan. Dařilo se jim dobře.

V roce 72 dostal nabídku práce dělat provozního v české restauraci Praga.

Vývoj v Československu sledoval okrajově. Informace měl od rodičů a přátel.

Politická situace v Chile samotném byla po vítězství Lidové fronty velmi napjatá .V září 1973 nastala nepřestavitelná katastrofa-vojenský převrat. Tisíce zatčených, uvězněných mnoho mrtvých a nezvěstných. Toto neštěstí se dotklo i jejich rodiny. Strýc jeho ženy, v té době guvernér provincie Araucania, odešel 11.9.1973 do zaměstnání a již ho nikdy nikdo nespatriil. Do dneška je nezvěstný. Bratr jeho ženy byl dlouho vězněn a mučen jenom proto, že byl odborový funkcionář v konzervárně.

Dennodenní kontroly dopravních prostředků vojenskými hlídkami, celé noci bylo slyšet vrtulníky a střelbu.

Po dlouhém uvažování se se ženou domluvili na cestě do Československa. Nebylo to snadné. 31.2.1974 přiletěli do Prahy. STB začala prověřovat jestli nepoškozoval zájmy ČSSR v cizině. Bylo to asi pět schůzek s prac. STB v kavárně nebo tzv. propůjčeném bytě. Asi za pár měsíců mu bylo sděleno, že "asi nepoškozoval".

Našel si práci ve stavební firmě jako dělník.

Asi rok žili u mých rodičů. V roce 1974 se jim narodil druhý syn Alexander. Byl mu přidělen tzv. podnikový družstevní byt v Ústí. Kde žijí doposud.

Jeho žena dlouho nemohla najít odpovídající práci. On to časem "dotáhl" na pracovníka v zásobování dokonce vedoucího, pořád u stejné stavební firmy.

Změnu v roce 1989 nadšeně uvítal a podílel se aktivně na změně v podnikových odborech. Manželka konečně našla adekvátní místo, učí doposud na ústecké univerzitě UJEP.

V roce 1993 spolu s kolegy začal podnikat. Po třech letech poměrných úspěchů následoval firemní krach. Jeden společník firmu tzv. Vytuneloval. Byl na dně. Nakonec sehnal práci vedoucího větší pískovny v okr. Litoměřice. Pracovní doba 15 hodin denně.

Následovaly zdravotní potíže, invalidní důchod a starobní důchod. To je doposud vše.